

Den kristelige Studenterbevægelse.

Bed Knud Heiberg, cand. theol.
(Indsendt af Stud. theol. S. Boudo.)
(Sluttet.)

Verdensforbundet som forelsigt til at omfatte de fem store Kredse, hvorfra Repræsentanter var til Stede, nemlig Skandinavien, Amerika, England, Tyskland og de saakaldte Missionslande. Formand blev og er endnu Dr. phil. Karl Fries i Stockholm og Generalsekretær Amerikaneren John Mott. Og af Menneste har denne sidste mere end nogen anden bidraget til, at Verdens kristelige Studenterforbund har naaet sit nuværende Omfang og Betydning.

John R. Mott er født i New York 1865. Medens han studerede ved Universitetet modtog han stærke kristelige Indtryk, især da den tidligere nævnte Charles Studd, en af „Ephraimernes fra Cambridge“, besøgte Universitetet, og vidnede for Studenterne. Kort efter var Mott med til Mødet ved Mount Hermon, og blandt de 100 Studenter, der der meldte sig til Missionskongressen, var ogsaa Mott.

Efter endt Eksamen blev han Leder for de amerikanske „Fribillige“ og ved Verdensforbundets Stiftelse dets Generalsekretær. Som saadan har han haft den store Opgave at organisere ikke blot „Fribillige“ Bevægelsen, men ogsaa den almindelige kristelige Studenterbevægelse ud over den hele Jord. Og Mott har gjort det med en enestaaende Energi og et vidtomsluende Blik.

Den nærmeste Opgave for ham har dog selvfølgelig været at lede de amerikanske Studenterforeninger. Under hans Ledelse ere de voksede stærkt, og der er paa den anden Side af Atlanterhavet bleven holdt det ene store Studentermøde efter det andet. Det sidste holdtes i Slutningen af Februar 1902 i Toronto i Kanada, og det var vidtløftigt det største Studentermøde, der nogensteds er bleven holdt. Det talte omtrent 3000 Deltagere, af hvilke de 2225 endnu studerede ved Universitetet. Af de øvrige Deltagere var ca. 150 hjemmeværende Missionærer. I Amerika kan man altfaa holde kristelige Studentermøder, hvilket der samles flere Deltagere end der er Studenter i Danmark! Og det, de samlede om, var „Fribillig“ Bevægelsens Feltarbejde: „Evangeliet Fortynde for hele Verden i dette Slægtled!“ — Beretningen om Mødet er et stor Bog paa over 600 Sider!

Men det er, som sagt, ikke blot mellem de amerikanske Studenter, at Mott har virket. Gennem Gange har han gjort lange Rejser og paa disse besøgt alle de betydelige Universiteter i Verden. Da Mott var i Vadstena, stod han ved Begyndelsen af en Rejse Jordan rundt. Han har senere skrevet den i en veltroet engelsk Bog: „Hovedfæstningerne ved Verdenserobringen“. Han besøgte paa denne Rejse Frankrig, Italien, Svejs, Æthiopia, Ungarn, Tyrkiet, Balkanhalvøen, Grækenland, Syrien, Palæstina, Egypten, Indien, Australien, Kina og Japan. Naar man læser derom, forvævles man over Mandens Kraft og Udholdenhed. Der vil næppe findes mange, der som Mott kan holde til Dag efter Dag i tropisk Klima, stadig under nye Forhold og omgivet af ny Menneste, at holde Foredrag og lede Forhandlingerne uden dog at trættede. Og Mott anvendte tillige megen Tid, saa at hans Ratter ofte gik i Løbet, paa Samtaler med de mange Studenter, der entelvis kom ham for at søge Raad og Vejledning i aandelige Spørgsmaal.

I Vinteren 1898—99 foretog Mott en længere Rejse til Europas Universiteter og besøgte paa den ogsaa København, hvor hans stærke og mandige, gennemkristne Personlighed og hans aandsmæssige Tale paavirkede mange. „Mott sagde“, lod det stadigt i Tiden efter hans Bortrejse mellem Studenterne.

I Vinteren 1901—02 har Mott igen gjort en Rejse gennem Japan, Kina, Ceylon og Indien og ved de derværende Universiteter ledet en Række Studenter. Overalt samlede store Studenterforeninger, og flere Steder, særlig i Japan, brød Vækkelse frem.

Mott har ogsaa været som Forfatter. Hans Rejse-tilberedning er nævnt ovenfor. Desuden har han skrevet flere Smaaafskrifter, navnlig om Bibelstudium og Bønner, de to Led i det kristne Liv, der lige fra Begyndelsen har spillet en Hovedrolle i Studenterbevægelsens Udvikling.

Videst kendt af Motts Bøger er „Verdens Evangelisering i dette Slægtled“. Den udkom samtidigt i Amerika og England, er senere oversat paa Tysk, Fransk, Svensk og Norsk, er udgivet i Indien og vil i en nær Fremtid udkomme paa Kinesisk og Japansk.

Med en gløden Varme og en begejstrende Tankeløshed fremstiller og forfatter Mott i denne Bog „de frivilliges“ Feltarbejde: „Evangeliet Fortynde for hele Verden i dette Slægtled!“ Han viser, hvorledes alle trænger til Guds Naades Evangelium, men kun vil, der nu lever, kan bringe det til vor Tids Menneste. Det er en Bog, alle levende Kristne bør kende. Om Feltarbejde mere senere.

„Det kræver Mandskraft at vække Mandskraft til Live. Kun af Jib kommer der Jib“, siger Mott et Sted i sin Bog. Men de, der har set og hørt Mott, de ved, at i hans aandsbære Tale brænder den tændende Jib. Forbi der er Jib i sig selv, kan han sætte Jib i andre.

Studenterbevægelsen efter 1895.

At mindre Studenterbevægelsen efter 1895 vilde være en meget omfattende Opgave. Her maa vi nøjes med at frembringe enkelte Hovedpunkter.

Verdens kristelige Studenterforbund omfatter nu 1540 Foreninger med 82000 Medlemmer, fordelt i 11 store Kredse, der hver har to Repræsentanter i Verdensforbundets Bestyrelse. Kredsene ere: 1) Amerika og Canada, 2) Australien, 3) England, 4) Kina, 5) Frankrig—Nederlandene—Svejs, 6) Tyskland, 7) Indien og Ceylon, 8) Japan, 9) Skandinavien, 10) Sydafrika og 11) Missionslandene.

Året efter Verdensforbundets Stiftelse i Dagene fra den 1.—6. Januar 1896 holdtes det berømte Studentermissionsmøde i Liverpool, der overværedes af 717 Stu-

denters fra 26 Kirkesamfund i 23 Nationer. Naar man læser Beretningerne fra dette Møde, der er udgivet under Titlen: „Vælg Jesus til Konge“, faar man et overblik over Indtryk af den vidunderlige Aand og Kraft og Missionsideer, der besjælede dette Møde. Men dets Virkninger naaede ogsaa vidt omkring.

Efter dets Slutning sejlede 80 ikke Studenter paa det samme Skib bort fra Havnen. De stod samlede paa Dækket, og som med een Røst raabte til den store Skare, der havde fulgt dem: „Verdens Evangelisering i dette Slægtled“. Og fra denne Løb kom Svaret: „Han er mægtigt til at gøre langt overflødige, end hvad vi bede og forstaa“. Saa lod der endnu et enstemmigt „Amen!“ — Det var som et Udtryk for Mødets Aand og stærke Tro. Strafs efter mærkede dets Indflydelse i mange af Europas Studenterbyer, hvor der dannedes f.aa „Fribillig“ Forbund, tilbuds under Ledelse af Liverpool-Mødets Formand Donald Frazer, der foretog en Rundrejse i Europa, inden han fort efter rejste til Missionsstationen Livingstonia i Sydafrika. Paa hans Rejse dannedes ogsaa „Akademiske Fribilliges“ Missionsforbund i de nordste Lande (A. F. M. F.), hvorom man kan finde Oplysninger, blandt andet i et lille Hæfte af den norske Læge, nu Missionær i Kina Jørgen Ebo. Nielsen, samt i nogle Smaahefter, som Forbundet har udgivet. De danske „Fribillige“ er omtalte ovenfor.

Ved Siden af Liverpoolmødet maa nævnes Verdensforbundets forskellige Delegeringsmøder eller uddvidede Bestyrelsesmøder i Williamstown i Nordamerika, i Eisenach ved Foden af Wartburg 1898, i Versailles i Frankrig 1900 og det sidste i Sorø 1902. De har samlet Udsendinge fra de kristelige Studenterforeninger i hele Verden og paa den vidunderlige Maade vist, at Uverdens Studenter er eet, naar de samles i Jesu Kristi Navn.

Af Møder, udelukkende for yngre Mission, før ved Siden af Liverpoolmødet og Toronto-mødet nævnes det store Møde i London 2.—6. Januar 1900, hvori ca. 1700 Studenter fra Uverdens Riger og Lande deltog. En af Hovedtalerne var den unge Amerikaner Robert Speer. Han er Sekretær ved det største amerikanske Missionssekskab, American Board, og en af de amerikanske Studenterbevægelses bedste Mænd. Paa Mødet i London var det hans Tale om „Helligaandens Gerning“, der gjorde det dybeste Indtryk. Han er tillige en kristelig Strikent; hans fine, aandsfulde Bog: „Menneste Jesus Kristus“ er oversat paa Dansk.

I Verdensforbundets Tjeneste arbejder nu 126 Sekretærer, der anvender hele deres Tid eller en stor Del af den, til et missionerende Arbejde mellem Studenter. 50 Foreningsskygninger faar til Forbundets Raadighed. Omtrent 300 Flyvebrevstifter og Bøger er udgivne, og regelmæssigt udkommer der 16 Studenterblade, her i Norden et med Navnet „Ecclesior“, der betyder: „Højere op“. I Året fra Februar 1901 til Februar 1902 holdtes ikke mindre end 47 kristelige Studentermøder med 8700 Deltagere.

Blandt dem, der arbejder i Studenterbevægelsens Tjeneste før vi Danste særligt mindes den danske Missionær E. P. Larsen, der som Husfader i et (af Amerikanere anlagt) Studenterhjem i Madras i Indien har faaet en Gerning blandt Studenterne, der her samles fra Indiens forskellige Folkeslag og Religioner.

Studenterbevægelsens Maal.

„Verdens Evangelisering i dette Slægtled“ er den Indtrik, som har faaet paa Studenterbevægelsens Fane fra første Færd af. I Begyndelsen valte dette Ord stærkt Modstand, idet mange fandt, at det var formåseligt at tale om en bestemt Tidsgrense for Verdens Omvendelse. Man misforstod imidlertid her Ordet Evangelisering, der netop ikke skal betyde Omvendelse.

John Mott har i sin ovenfor nævnte Bog om Verdens Evangelisering klart og smukt forsvaret de „Fribilliges“ Feltarbejde. Dermed menes ikke, siger han, at Verden skal blive omvendt, inden dette Slægtled er borte. Det betyder ikke en rask eller overflodig Fortynde af Evangeliet. Det betyder ikke, at Verden skal kristnes ved en Overstrygning med kristelige Tanker og Livsformers Jernis, og det er ikke Udtryk for nogen Særmening om de sidste Tider, men det betyder, at Evangeliet bliver prædikaet for dem, som nu lever — for os; men vi er saa ogsaa ansvarlige for, at det i vor Levetid bliver prædikaet for dem blandt de nu levende, for hvem det endnu ikke er prædikaet. Feltarbejde skal ikke være en Profeti, men et Vælgprog for dem, der arbejder for Guds Rige. Studenterbevægelsens Maal bliver da dette at vinde Uverdens Studenter for Herren, at opbygge deres Liv i ham og at sende dem ud i Verden, for at de skulle arbejde for ham, eller rettere for at han kan arbejde gennem dem. Saa vil den Tid beredses, da, som Mott et Sted siger, „Kristus bliver den, man først og fremmest tager med i Betragtning i sit eget indre Liv, i Familienlivet, i Samfundslivet, i Sammenhæng mellem de forskellige Folk og i alle Forhold, der ellers nævnes kan mellem Menneste.“

Studenterbevægelsens Midde.

Som en Hovedgrund til Studenterbevægelsens hurtige Vækst, maa først og fremmest nævnes det personlige Arbejde, Studenternes Arbejde for Studenterne. Studenteren har i sin Studietid — men ogsaa kun i den — en enestaaende Vejledning til at tale med og paavirke sine Studiekammerater. Det maa da være den kristne Studenteres første Pligt og Opgave at tale til sine Studievener om sin Frelser. Allevæne hvor Bevidstheden herom har været levende, har der været Kraft i Studenterbevægelsen.

Blandt Studenter, der i Bevidstheden herom har øvet en dybtgående Indflydelse i deres Studiebær, bør her nævnes de tidligt bortkaldte varme og nidkære Studenterarbejdere Hugh Weaver og Horace Kose i Amerika og Mads Samuel Jørgensen i Danmark, den unge theologiske Kandidat, der efter kun et Aars trofast Tjeneste oppe i N. F. U. M. døde den 31. August 1901, kun 26 Aar gammel. Der er næppe nogen dansk Student i de senere Aar, der

i sin Studietid har været til større Velsignelse end han. Selv havde han modtaget en dyb aandelig Paavirkning ved Verdensforbundets Møde i Eisenach, og var fra den Tid af Studenterbevægelsens fuldtro Mand. Og aldrig blev han træt af at fremhæve, hvad han i Eisenach havde lært at kende som Studenterbevægelsens Hovedmidler: Bibleskole og Bøn.

„Studenterbevægelsen er født under Bøn; den er vokset under Bøn; og den Dag Bønnen dør, er det forbi med Studenterbevægelsen“. Men en af Bønnens Rilder er den hellige Strift; i den møder vi den Mand, der lærer os at bede, og paa den anden Side forstaa Striften kun af den, der beder. Derfor fremhæves atter og atter i de kristne Studenterbevægelses Betydninger af Bibelskole og Bøn. Man har søgt at fremme dette, dels ved praktiske Hjælpebøger til Studiet, dels ved den fælles Læsning i Bibeltekste, d. v. i. Kredse paa ca. 10 Medlemmer, der samles regelmæssigt for, uanset alle bibelkritiske Spørgsmaal, at læse Striften først og fremmest som Guds Ord til mig. Omtrent 30,000 Studenter har i Året 1901—02 deltaget i Bibleskole; her i Landet ca. 150.

Fælles Bededag for Studenterne er den anden Søndag i Februar bleven hele Verden over. Maatte rigtig mange Menighedsbestyrelser være med i Bønnen paa den Dag og alle Årets Dage for Studenterne, der vel faar overfor større aandelige Fæder end nogen anden Klasse af Ungdom, men fra hvem der ogsaa, om de lærer at tjene Herren, kan udbga en vældig Strøm af Velsignelse til vort Land og til den hele Verden.

Træk fra Studenterbevægelsen.

Uddrag af en Tale, holdt af Henry Drummond for Studenter i Amerika:

„En Aften fik jeg Brev fra en Student ved Universitetet i Edinburgh, Side op og Side med Gudsforagtelse, Vantro og Tvivl. Jeg fik den hos ham og var en hel Eftersmiddag sammen med ham uden at gøre det fjærneste Indtryk paa ham. Søndag Aften holdes i Edinburgh evangeliske Studentermøder med 800—1000 Tilhørere. Kort efter vor Samtale saa jeg Studenten ved saadant et Møde, og ved Siden af ham sad en anden, som jeg af og til havde set ved Møderne. Jeg kendte ham ikke, men da jeg gerne vilde have noget at vide om min tvivlende Ven, gik jeg, da Mødet var forbi, hen til den fremmede og sagde: „Stude De kende N.?“ „Ja“, svarede han, „han har holdt mig fast her i Edinburgh“. „Er De maasse gamle Venner?“ spurgte jeg, hvortil han svarede: „Jeg er Amerikaner og har taget Eksamen ved et amerikansk Universitet. Jeg vilde saa fortsætte mine Studier et Aar og rejste derfor hertil. I Dispositionskunsten kom jeg til at staa ved Siden af N., og jeg syntes meget godt om ham. Jeg forstod, at han var et dygtigt Menneste, men uden Tro, og jeg tænkte, at jeg maasse kunde være noget for ham. Et Aar er gaaet, og han er endnu der, hvor han var, da jeg lærte ham at kende.“

At han stadig var blind, var sikkert nok, for det her omtalte Hæle kun saa Ulger, før Studenten stred til mig.

„Jeg synes, De sagde“, fortsatte jeg, „at De kun kom her for at studere videre et Aar“. „Ja, det er rigtig nok“, svarede Amerikaneren; „jeg havde ogsaa pakket mine Kufferten for at rejse hjem, men saa tænkte jeg paa denne Ven, og kom til at tænke paa, om et Aar af mit Liv vilde blive bedst anvendt ved at rejse til Amerika og begynde en Lægepraxis eller ved at blive i Edinburgh og forsøge at vinde denne ene Mand for Kristus, og jeg blev“. „Godt, min kære Ven!“ sagde jeg; „bet vil ganske sikkert betale sig; De vil vinde den Mand!“ — Der gik nu 2—3 Maaneder og den sidste Mødeaften kom. Vi var i Edinburgh Studerende fra hele Verden. Hvert Aar drager fem, seks Hundrede bort for aldrig at mødes igen; under vort kristelige Arbejde kommer vi hieandere meget nær, og den sidste Mødeaften sidder vi samlede om den hellige Nadver. Hundrede af Mænd, Blomsten af Verdens Ungdom, samles her ved Herrens Bord. — Og som Gæst ved dette faa jeg N. Side om Side med sin amerikanske Ven. Han havde vundet sin Mand. — En Uge efter var Amerikaneren hjemme i sit eget Land. Jeg sender ikke hans Navn; han gjorde sig ellers ikke bemærket hos os, ingen kendte ham. Han var en Underfaat i Kristi Rige, der gjorde sin Gerning i Tavsshed og Ydmyghed.

En Uge efter kom N. til mig. „Naa, hvad har De paa Hjerte?“ spurgte jeg. Han svarede mig: „Jeg kommer for at sige Dem, at jeg er ved at blive Lægemissionær.“

Det var et Aar værd, var det ikke?“ —

Fra Holland.

Mott fortæller i et af sine Foredrag om en ung hollandsk Student, der, for at vinde en Kammerat, som levede et snavst Liv, flyttede hen og boede sammen med ham. I mange Maaneder læste de dagligt sammen i Bibelen og bad med hinanden. Og Resultatet blev, at den dybt faldne omvendte sig og blev et troende Menneste.

Fra Amerika.

Otto unge „Fribillige“ rejste over til Afrika. Syv af dem blev myrdede af de Indbudske paa een Dag. Den ottende udkom. Da man senere under et Dophold i Amerika spurgte ham, hvorfra han drog ud igen, svarede han: „Der ligger syv meget nære Venner derovre i Afrikas Jord, og jeg vilde være en Forræder, om jeg ikke blev hos dem. Desuden har vor Mester befalet os at gaa ud i Uverden og gøre alle Folk til hans Disciple, og Kammerater, Ulydighed mod ham er den største Slem“. Og endelig tilføjede han med et Smil: „Jeg tror næsten, den korteste Vej til Himlen gaar gennem Afrika.“ —

Fra Ceylon.

Nogle fattige Studenter fik et Stykke Jord forærende, opdyrkede det og gav Udbyttet til Missionen blandt deres hedsfæ Kammerater.

*) Ogsaa den danske Lægemissionær Uelzeb, der skal til Kina, er uddannet her.

Fra Japan.

Amerikaneren Wisard havde i Osaka talt ved et stort Studentermøde. Han fortæller derom: „Da jeg bagefter gik til Stationen sammen med et Par Missionærer, hørte jeg hurtige Fodtrin bag os, og idet jeg saa mig om, saa jeg en ung Mand, en Student, som søgte at indhente os. Da han naaede os, begyndte han at tale paa en ivrig Maade. Paa mit Ønske oversatte en af Missionærerne hans Spørgsmaal. Han spurgte: „Hvem er den underfulde? Hvorledes kan jeg faa mer at vide om ham?“ Jeg havde talt om vor Herres Jesu første Virksomhed og hans Sammenhæng med unge Mænd. Det viste sig, at Unglingen aldrig havde hørt et tydeligt Vidnesbyrd om Frelseren. Da min Tale havde været rettet til Kristne, havde den ikke givet ham nogen Oplysning om Kristi guddommelige Natur. Ikke en Gang hans Navn kunde han erindre. Derfor kaldte han ham, som Profeten forud: „Under“ — „den underfulde“. Han fik Indbudselse til at besøge en Bibelklasse, der levedes af en af Missionærerne, og da jeg næste Gang besøgte Osaka, hørte jeg, at den unge Mand blev undervist om, at han, som han kaldte „underfuld“, er „vældig Gud, evig Fader, Fredslysten“.

Forbundets Opgave er ikke løst, før den underfuldes Navn er forkyndt for enhver ung Mand i hele Verden!

Paa Vejen op gennem Sundeved.

Af Edo. Blaumüller.

Paa Vejen op gennem Sundeved jeg vandred en høj Stærkommer med Vibe i Mund, med Kort i Haand og Kirsebær i mine Lommer.

Et underligt Land. Saa fredeligt, frit. Og dog saa bølset og bundet. Erobrer for mere end tyve Aar tilbage, men ikke bundet.

Som Landet, saa jeg. Mit Hjerte var dækt. Det baade brændte og blødede. Men Kirsebærene øste jeg ud til alle de Børn, jeg mødte.

Der gik en stiftelig Rone et Sted og fantelede Hø langs Grøften. Jeg spurgte om Vej. Hun affaar straks paa Forhaand al videre Drøfsen.

Thi Manden, som ogsaa var ivrig med for Høets Bjergning at sørge, han gik der hegne — han vidste Bested, han kunde jeg bare spørge.

Jeg nærmed mig ham. En velsoffen Karl med Arme som hos en Blyder og med et Par Øjne, hvis vaagne Blik er egent for Sønderjyder.

Naturligvis havde hans Rone Ret, han gjorde mig hurtig Rede. Saa kom vi i Snat om tyst og dansk, om Kampen, som staar her aede.

Og Synnd at sige, han syntes forkynt, hans Ord var bitre og ramme, men Holbningen rart, i Hines Bund en trodsigt luende Flamme.

„For se,“ — han smagede Vermerne op og flyttet rundt med sin Rive — „de draver vel aa vos a Uniform, men Manden, den maa de la blive.“

Da kom i det samme en tyst Gendarm, umaadelig stram i Løjet. Han gik forbi os. Vi tav for en Stund og fulgte ham begge med Øjet.

„Da go'er a Gendarm. Han er som en Kof. Høe Dav i Hødet han styr vos. Vi sidder haa dob. Vi sparer hør sit. Hva vil de Stakmer dog ghr vos.“

Ja, „hva vil de ghr vos“ — det Fremmands Ord, som Høe den Jyde fra Bytstet, har mangen Gang, naar jeg tænkte med Sorg paa dem derne, mig trostet.

Hjemmets største Pryd.

Hvad er det?

En god og venesæl Hustru, der sætter sin hjemlige Gerning, sin Mand og sine Børns Vel over alt andet Arbejde.

Den Mand, som har en kærlig og hjælpsom Hustru, vil altid føle sig i Bløde i Hjemmet, og han vil ikke let blive fristet til at sidde paa Vertshuset eller stadig søge ud i andet Selskab.

Manden har mange Sorger, som Hustruen ofte ikke kender, og de kan trykke tungt nok. Men bliver han mødt med et venligt Smil, naar han kommer hjem, og lægger hun sin Arm kærligt om hans Hals og siger, at i alt Fald hun forstaa ham og vil ham vel, saa svinder Livets Stygger hurtig borti.

Møder han derimod et surt Ansigt, og faar han Stænd og onde Ord, saa bider Sorgen sig dybere og dybere fast, til Livslysten forsvinder. Og da er ofte Vejen til Fald ikke langt borte. Der skal stor moralsk Kraft til at staa.

Et venligt og godt Hjem er en Velsignelse baade for Manden og Hustruen, og ikke mindst Betydning har det for den unge Slægt.

Thi som Hjemmene er, saaledes vil ogsaa Samfundet blive.